„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater **$1,50**; til Udlandet **$2,00.**

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen

Alle Indsendelser adresseres: Danskeren, Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr. as second-klas matter,

Advertising Rates made knows upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være gensidig Nytte.

De danske Digtere.

Vort Fædreland fuldmangen Skjald har haft,
Som kunde gribe Harpens rette Strenge,
Og kunde gribe dem saa dybt og længe
At Tonen end i Hjerterne har Magt.

De Toner blev som vores Kød og Blod;
Thi de var klædt i Ord fra Kristenhjerte,
Som følte samme Glæde, samme Smerte,
Som os, naar vi paa Troens Skandse stod.

O, Fædreland, men hvad har du dog tabt!
De gamle Skjalde, som af Tro var fulde,
Deres Støv nu hviler under Mulde,
Men Sjælen svang sig op til Gud med Kraft.

Maaske du svarer: „Det har ingen Nød,
Af Skjalde end en Flok, jo har tilbage,
Som Arven efter Fædre op vil tage,
Og lokke frem af Harpen Tone sød".

Ja, jeg har hørt de unge Skjaldes Sang;
Men mine Hjertestrænge ej den røver;
Thi at! en anden Aand nok Harpen fører
End den, jeg kendte før i Danevang.

O, Hellig Aand! besøg det danske Folk,
At ikke Tidens Aand skal Magten vinde,
Og mine kære Landsmænd lænkebinde;
Ja, Aanders Aand vær du de Danskes Volk.

J. Søe.

Fra Trin. Sem. Hedningemissionsforening.

Træk fra John Williams Liv.

Den store Forsamling i Sydhavet er efter den geografiske Beliggenhed delt i to Dele, den østlige og den vestlige. Til disse to Grupper hører mange Øer, som beboes af to forskellige Stammer. Indbyggerne paa de vestlige Øer er af en sort Hudfarve, medens de paa de østlige er brune og af stor legemlig Styrke.

Dette hedenske Folk, som var nedsunken i det dybeste Mørke og i den afskyeligste Afgudsdyrkelse, blev dog funden at være udrustet med store Aandsgaver, Evner til at opfatte de aandelige Ting, saa at de i dette Stykke ikke stod tilbage for Europæerne. Folket var delt i to Klasser, i det huslige Liv: de hellige og de vanhellige; til de sidstnævnte hørte Kvinderne og de tjenende Mænd, som stod meget lavere end Mændene og blev behandlede som saadanne. Forfærdelige Laster havde faaet Indgang blandt Folket og i sædelig Henseende var de sunkne i den dybeste Fordærvelse. Alt dette gjorte, at der var en stadig og blodig Krig, som ofte ikke sluttedes, førend hvert eneste Menneske paa en Ø var bleven ødelagt. Mange af disse Øer blev opdagede i Aaret 1767. Og faa Aar derefter følte man i England Trang til at bringe Evangeliet ud til denne Verdensdel, saa om end mange selv tristelige Folk ikke mente, at det kunde lade sig gøre, drev dog Kærligheden til Menneskerne og Bønnens Aand nogle af Missionens Venner ud i Aaret 1796.

Det var til et saadant hedensk Folk, at den unge John Williams kom i sit 20. Aar. De fleste af de først udsendte Missionære havde, da Trængsler og Forfølgelser kom, forladt deres Stationer og var rejst til Ny-Syd-Wales. De tænkte endog paa helt at opgive Missionen, fordi de 16 Aar efter deres Begyndelse maatte sukke: „Vi har arbejdet forgæves og til ingen Nytte spildt vor Kraft her." Men saa tog Herren Sagen i sin Haand, og det blev aabenbart, at ham alene tilkommer al Æren, og at han kan vække Liv selv i de døde Ben. Efter Omvendelsen af de første fik Ordet en rivende Fremgang, og Missionærerne havde kun en Sorg, den nemlig, at de ikke kunde tilfredsstille Øboernes Hunger og Tørst efter Ordet. Da var det, at der udgik et Raab til England om Hjælp, og Wiliams Tilbud blev modtaget, og han rejste i 1816 sammen med tre andre Kammerater, og i det følgende Aar landede de paa Tahiti. Den første Søndag, da en stor Mængde af de Indfødte, som havde været under Ordets Paavirkning, var samlede i Kirken, som de selv havde bygget, takkede de Herren med høj Røst, fordi han havde sendt flere Arbejdere iblandt dem. Den første Tid blev anvendt paa Sproget, som Williams dog lærte meget hurtigere end nogen af de andre Missionærer.

I Aaret 1818 kom Williams til Øen Rajatea, hvor han fandt, at Folket manglede den rette Erkendelse af Synden; de havde en udvortes Kristendom, dog levede de i hedenske Synder, Utugt og Dovenskab; men efter en tre Aars utrætteligt Arbejde blev der her en dejlig Gudsager, en Modermenighed for Missionen paa Sydhavs-Øerne. Williams begyndte først med at overtale Øboerne til at flytte sammen og ikke leve saa adspredte. Og nu var det at Brugen af de Haandværker, han havde lært, blev ham af største Nytte. Med utrættelig Iver var han Bygmester, Murer og Smed, og de rejste snart en By efter europæisk Stil. Øboerne, som før havde boet i et Værelse, fik nu Husene indrettet med to; Skole blev ogsaa oprettet og besøgt af alle, baade Mænd og Kvinder, rige og fattige sad ved hinandens Side og lærte at læse skrive og regne.

To Aar efter Arbejdets Begyndelse paa denne Ø blev de første 70 Mennesker døbte. Øerne begyndte nu at faa et andet Udseende. Williams lærte Mændene at Arbejde, medens hans Kone underviste Kvinderne i Syning og andet Arbejde. Paa denne Tid blev nogle Indbyggere fra Øen Rurutu kastede i Land paa Rajatia, de blev meget forbavset over at se de ny Forholde der. Efter at de havde været paa Øerne en Tid, blev nogle omvendte, og da de rejste tilbage, fik de nogle Medhjælpere med sig. Williams ønskede nu at uddanne de Indfødte til Missionærer og ved dem at lade Ordet gaa ud til de omliggende Øer. Men for at kunne udføre denne Plan maatte han have et Missionsskib, og dette vidste han vilde det være vanskeligt at faa. Paa denne Sag grundede han Dag og Nat.

Kort Tid efter gjorde Williams og hans Kone en Rejse til Ny-Syd-Wales tildels for Konens Sundhed. Da de var kommen tilbage, kom der Bud fra Øen Papejha, at hvis Williams vilde besøge dem og lære dem om den sande Gud, saa vilde de brænde deres Afguder. Efter at han nu havde forladt denne Ø, ønskede han at besøge Raratonga. Han blev advaret imod at gøre dette, da Beboerne var saa grusomme Mennesker. Men endelig kom de til den saa længselsfuldt imødesete Paratonga og blev venligt modtaget af Kongen Makea. Han lovede at beskytte Lærerne og tog dem i Land med sig. Men den følgende Dag kom de flygtende tilbage til Skibet, de var bleven overfaldne af nogle Høvdinger. Netop som de vilde til at forlade Øerne, tilbød Papejha, en af, de indfødte Missionærer, at blive ene tilbage, og han gik i Land uden andre Vaaben end et Ny Testamente og en Bunke A B Cer. Men det viste sig ogsaa at være tilstrækeligt; thi efter otte Maaneders Forløb havde hele Folket vendt sig fra Afgudsdyrkelse, og de havde bygget et Tempel for Herren og begyndte at dyrke Johova og Jesus Kristus.

Da Williams var kommen hjem, skrev han til England, at de maatte skaffe Midler til at oprette Missionsstationer paa alle Øerne. Dette bl. a. skrev han: „Thi jeg i det mindste kan ikke give mig tilfreds indenfor en enkelt Øes snævre Grænser." Men Missionsselskabet saa sig ikke i Stand til at sende et Skib og andre Midler; altsaa blev han det følgende Aar paa Rajatea, og han arbejdede paa Skriftens Oversættelse ved Siden af sit Arbejde i Menigheden. En ondartet Sygdom brød ud, og han havde den Glæde at se mange dø „triumferende i Kristus", som han selv udtrykte sig. Han grundede endnu paa, hvorledes han skulde faa et Skib, saa at det kunde blive muligt at besøge Menigheder paa de andre Øer. Endelig blev hans Ønske opfyldt derved, at han selv, styrket af sin urokkelig Tillid til Herren i denne Gerning, lagde Haanden paa Arbejdet og efter tre Maaneder var et Skib bygget. I Aaret 1830 sejlede Williams paa sine første Missionsrejser til de andre Øer for at styrke de troende og bringe det glade Budskab til Sjæles Frelse. Ordet fik en herlig Indgang paa alle disse Øer, og det lykkedes til Dels for Williams at faa de østlige Øer kristnede; men igennem alt Arbejdet truede ofte de hedenske Forhold med at tilintetgøre de frodige Missionsmarker; Men Herren viste sig som den mægtige og raadende, og saa fik hans Sag stadig Fremgang.

I Aaret 1834 gjorde Williams en Rejse til England i Sagens Interesse og forblev der i fire Aar. Da han vendte tilbage, besøgte han de vestlige Sydhavs-Øer, og efter at have besøgt flere af dem udbrød han: „Det vil udkræve mange Aars flittt Arbejde, inden der kommer Lys i Mørket paa alle disse Øer!" Men det skulde ikke blive ham, som Herren vilde sende til at bringe disse Menneskter Livets Ord. Paa en af disse Øer havde de indfødte taget imod dem paa en fredelig Maade; men pludselig kom de vilde, som var skjulte i Skoven, styrtende frem, bevæbnede med Køller og Pile; Williams styrtede i Vandet, men blev indhentet og dræbt, og hans Legeme blev siden fortæret. Det var en forfærdelig Sorg, da Efterretning herom kom til hans Kone og Børn i Christus. En Aften kom en af de indfødte til Mrs. Williams og raabte i usigelig Smerte: „Ak Williams, Williams! vor Fader, vi skulde aldrig mere se ham!" og i Kærlig Tone bad de Mrs. Williams: „O min Moder! Tænk paa dine Børn og tænk paa os, bed for os, elsk os, og hav Barmhjertighed med os!" Og Beboerne iførte sig Sørgedragt for at helt Aar.

Mary F.

Smuler fra Aarsmødet.

Jeg kommer saa ofte til at tænke paa et eller andet, som var fremme til Forhandling paa Samfundets Aarsmøde i Hutchinson, nu for Eks. med Hensyn til vore Blade. Ja, de fik jo da Lov til endnu et Aar at gaa i sine gamle Klæder, hvilket sikkert ogsaa er det heldigste, naar blot det kunde komme dertil, at de kunde blive „able" til at klare sine Udgifter. Thi det er da en kedelig Historie, at vi Aar efter Aar skal høre, at vore Blade gaaer i Underbalance, og den simple Grund for denne Underbalance er selvfølgelig, at de har for faa Abonnenter, og Grunden hertil ligger i, at der findes saa mange Hjem indenfor Menigheder og Samfund, hvor man ikke finder andet end engelske og norske Aviser og slet ikke har videre Kendskab til vore Samfundsblade, og ofte lyder det fra Folk, at de danske Blade er for dyre, har for faa Nyhedr o.s.v. Men jeg vil sige til eder, som er Venner af vort Samfund og søger den forenede danske Luth. Kirke, enden I faa tilhører Menigheden eller ikke: forsmaar ikke vore Samfundsblade, tænk at naar I støtter vore Blade, da øver I en Missionsgerning i Samfundet. Nu, hvad „Danskeren" angaar, da er den efter min Opfattelse et godt og tillige et billigt Blad, nu det udgaar to Gange om Ugen til en Pris af $1.50. Tænk — blot 3 Cents om Ugen.

Saa har vi det lille „Kirkeblad", som jo bestandig bringer Understud i Kassen. Det vil jeg sige til eder, Venner af Guds Menighed, tag vort lille „Kirkeblad" i Betragtning. Det koster $1.00 om Aaret og kommer hver Uge til Eder med Lægedom for Eders Sjæle. Jeg tror sikkert, den lille Sum kan spares ved en anden Lejlighed.

De unges Blad er jo i samme Forfatning og har kun faa Abonnenter i Forhold til den talrige Ungdom, som repræsenterer vort Samfund. Og hvad er saa Grunden? har de unge ikke Brug for godt og sundt Læsestof? Jo det er sikkert ikke de 50 Cents om Aaret, det drejer sig om; thi Pengene sidder sjeldent saa fast hos Ungdommen. Jeg vil derfor sige til eder, kære unge Venner, abonner paa „De unges Blad". Tænk blot — en Cent om Ugen.

Saa har vi til Slutning „Børnebladet". Det klarer sig jo bedre, men det gør ikke noget, forbi det bringer lidt Overskud i Kassen, det kan jo anvendes til Fordel for Børnehjemmenes Drift, og de 50 Cents, som dette lille Blad koster om Aaret, kan ikke opveje den Missionsgerning som det udretter i et Hjem hvor der er Børn. Tænk paa det, I kære Forældre, som ikke har denne lille Børneven i Hjemmet.

Saafremt „Dansteren" nu er saa forekommende, at den optager ovenstaaende, saa vil jeg bede eder, troende Venner, som har „Dansteren", om: naar I selv har læst Bladet, hvori denne Artikkel fremkommer, da at sende Bladet til en Ven eller Slægtning, som søger Guds Menighed, det vil sige den Luth. Kirke, og som I ved ikke holder vore Samfundsblade, thi jeg tror sikkert, at der er flere, som vil tage vore Samfundsblade i Betragtning, naar de bliver kendt med Bladenes Indhold.

Dem, som nu ikke personlig vil overrække sin Ven eller Slægtning „Dansteren", kan jo sende den fra Posthuset.

Venner, tænk saa paa alle vore Samfundsblade og paa Herrens Mission.

En Lægmand.

Aabenbaringen.

Naturen vidner stærkt og klart om Guds Visdom og Magt. Men vi Mennesker — saadan som vi nu er — kan ikke nøjes med dens Vidnesbyrd. Jeg nævner tre Grunde:

1. Naturen taler med to Tunger. Den taler ikke blot i Solens milde Skin, men ogsaa i Lyn og Torden — ikke blot med Fugletoner, men ogsaa med Jordskælv — ikke blot med Foraarets mylrede Blomster, men ogsaa med Foraarets Vind, som river Blomsterne itu — ikke blot med Liv og Sundhed, men ogsaa med Sygdom og Død.

Derfor ser vi, at Hedningerne, som kun kender Gud gennem Naturens Røst, i deres Religioner altid har dette frygtelige, at der hos deres Guder vel er meget kønt og kærligt, men ogsaa meget forfærdeligt og rædselsindgydende, saa de maa være bange for dem og ofre til dem for at afvende deres Vrede.

Englænderen Wilberforce, Sjælen i mange humane Bestræbelser, bl. a. Slavehandelens Afskaffelse, vilde ogsaa sende Missionærer til Afrika, men sagde til dem, at de skulde tale om Guds Kærlighed og ikke om det „mystiske", Jesus som Guds Søn, hans Lidelser osv. Disse Folk kunde imidlertid intet udrette; thi naar de begyndte at tale om Guds Kærlighed, saa lo Negrene ad dem og sagde: „Ser I da ikke Lynene, hører I ikke Bragene — saa I ikke, hvorledes Ørkenstormen forleden ødelagde vore Bananmarker? Ser I da ikke, at Guderne er vrede?"

Først da en Missionær i sin Fortvivlelse brød Forskriften og gav sig til at fortælle om Jesus og hans Lidelse og Død — først da begyndte Negrene at lytte. Det viste sig der og vil altid vise sig, at vi Mennesker trænger til den Røst, der lød i Jesu Ord og Liv; thi ogsaa hans Gerninger, f. Eks. hans Helbredelse, var Himlens Tale, Vidnesbyrd om Guds Sindelag. Og hans Lidelser var den aller stærkeste Tale om Guds Kærlighed.

Jeg husker saa tydelig den Gang, da det første Gang begyndte at gaa op for mig, at Mo'er holdt af mig. Jeg var fire Aar og var faldet ned i en Kalkkalder, hvorved jeg slog mig saa stærkt, at jeg besvimede. Da jeg kom til mig selv igen, saa jeg min Mo'ers Ansigt over mig med Taarer i Øjnene, og saa sagde hun: „Min kære, lille Dreng!" Den Dag begyndte jeg at ane, hvad Moderkærlighed vilde sige.

Kristendommen er i en Sum dette. Den almægtige Gud bøjer sig ned over os faldne Mennesker med en Taare i Øjet — og Taaren er Langfredag. Og med dette saa vel som hele Jesu Liv siger han: „Mit kære Barn!" — Først gennem den Tale lærer vi Gud ret at kende, og den Tale trænger vi til.

2. Naturens Gud er stor og fjern. Selv om Naturen altid kun talte med lyse, varme Toner, saa vilde Gud, naar vi kun kendte ham som Hærskarernes Gud, Stjernemyriadernes Herre, være saa uendelig stor og mægtig og saa uendelig mange Mile borte, at vi ikke kunde og ikke turde nærme os til ham.

Tænk blot paa et mægtigt Menneske. Hvem af os turde f. Eks. gaa ind i den russiske Kejsers Hus og være som hjemme der

Derfor trænger vi til, at Gud kom til Verden som et lille Barn og levede blandt Mennesker som et Menneske. Vi trænger til Guds menneskelige Tale gennem Aabenbaringer og hans Indbydelse til at komme. Vi blev kaldede (d. v. s. indbudte) i vor Daab.

En engelsk Fabrikant, som var en gudfrygtig Mand, talte jævnlig med sine Arbejdere om religiøse Spørgsmaal. Bl. a. var der en alvorlig Arbejder, som altid sagde, at han turde ikke tro paa, at han maatte komme til Gud. Saa skrev Fabrikanten et Brev til ham: „Kom paa mit Kontor i Morgen Kl. 3!" — Da saa Manden kom, anstillede han sig afvisende og sagde, at han ikke havde Tid til at tale med ham. Men saa viste Arbejderen ham Brevet og sagde: „De har jo selv indbudt mig." — Da udbrød Fabrikanten: „Din Taabe! Naar jeg har indbudt dig, saa tør du ogsaa komme. Men naar Gud har indbudt dig, saa tør du ogsaa komme!"

3. Naturens Tale er ubarmhjertig. Den taler med ubøjelig Konsekvens: „Har du fejlet, saa kommer Følgerne over dig, uafvendeligt." Og frem for alt taler den med Dødens ubarmhjertige Sprog.

Næppe nogen har udtrykt dette stønnere end J. P. Jakobsen:

„Det bødes der for i lange Aar,
som kun var en stakket Glæde.
Det smiler man frem i en flygtig Stund,
man bort kan i Aar ej græde."

Ja, vi kan græde og klage, men Naturen bryder sig ikke derom. Helt anderledes taler Aabenbaringen: „Din Synd og alle dens Følger er dig tilgivet — staa op og gaa!"

Med Døden for Øjnene siger J. P. Jakobsen, om muligt endnu stønnere, men ogsaa endnu mere vemodigt:

„Saa standsed da her den Blodets Strøm,
Som før var vandt at rinde.
Saa virred da de Nerver til Ro,
Og Sanserne alle blev blinde.

Og Hjernen og Hjertet de virker ej mer,
De er kun Støv nu og livløst Ler.
Lad længes, lad grædes med Evigheds-Savn
Der er kun en Stofhob, en Daad og et Navn."

Ja, der var noget i ham, som græd og længtes mod Evighed, men han hørte kun Naturens ubarmhjertige Røst: dø, dø!

Her mere end alle andre Steder føler vi, at vi trænger til at høre Aabenbaringens Røst af Jesu Mund: „Enhver, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve!"

Lad os da høre begge Guds Røster, baade Naturens, som siger: arbejd — og Naadens, som siger: bed! — baade Foraarets Tale om Liv og Virksomhed paa denne Jord — og Naadens Tale om Langfredag og Paaskedag, om Synderes Forladelse med evigt Liv og Salighed!

K. Bjerre.

Bøger til nedsatte Priser.

Vi har modtaget mange gode billige Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme sælges til nedsat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes portofrit, til Oplaget er udsolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Skriv med det sammen, inden de er for sent.

☞Bøgerne bestilles efter Nummer.

49. Minder fra Nordens Historie, af A. Fabricius, 235 Sider i Omslag. Nedsat fra 50c. til 25c.
50. Evangelium og Lov, Bidrag til Menneskelivet, ved P. J. Bertelsen, Sognepræst for Sønderup og Sulsdrup. 59 Sider i Omslag. Nedsat fra 25c. til 10c.
51. J. C. Rudolph Frimodt som Præst og troende Kristen, af Pastor C. Krag, Præst ved Jakobskirken i København. 31 Sider i Omslag. Nedsat fra 15c. til 5c.
53. Livet i Gud, religiøse Betragtninger af Jacob Paulli. 191 Sider i Omslag. Nedsat fra $1 til 40c.
54. Herren og Tjenerne, Prædikener af Jacob Paulli. 260 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.25 til 50c.
55. Nogle Digte af Chr. Winther. Af Indholdet fremhæves: Den første Ekskursion, Gulbalderen, Sjælland, Dansen i Skoven. 238 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.20 til 40c.
59. Et rigt Parti, Skuespil i to Akter af Magdalene Thorsen. 160 Sider i Omslag. Nedsat fra 70c. til 20c.
60. Dagbogsoptegnelser af Pastor Thomas Rørdams efterladte Dagbøger. 59 Sider i Omslag. Nedsat fra 30c. til 15c.
63. Herluf Nordal, en Fortælling fra det forrige Aarhundrede af Magdalene Thoresen. 499 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.20 til 60c.
64. Kirkehistoriske Fortællinger og Sagn, meddelte af A. C. L. Grove Rasmussen, Sognepræst for Allerup og Davinde. 212 Sider i Omslag. Nedsat fra 50c. til 25c.
66. Gamle Nielsen. En kulturhistorisk Selvbiografi fra 1799 til 1888, opskreven af Anton Nielsen med Forfatterens Portræt. 134 Sider i Omslag. Nedsat fra 80c. til 25c.
67. Jacob Chr. Lindberg, Den danske Kirkesags Forkæmpere, Et Mindeskrift af Frederik Nygaard, med Jacob Chr. Lindbergs Billede. 82 Sider i Omslag. Nedsat fra 60c. til 25c.
69. Stjernehimlen. Nøgle til Bestemmelse af Stjerner, af Thorvald Køhl. Med Stjernekort. 85 Sider i Omslag. Nedsat fra 50c. til 20c.
71. Indianerhøvdingen Tecumtha. En biografisk Skildring, af Kristian Østergaard, Forstander for Støvring Højskole. 53 Sider i Omslag. Nedsat fra 30c. til 10c.
72. En Valfart til Bibelens hellige Land, religiøst Digt af Adolf Langsted, med Illustrationer. 36 Sider i Omslag. Nedsat fra 80c. til 25c.
78. Digte, gamle og nye, af Chr. Winther. 309 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 40c.
79. Den lille Hornblæser, et Digt af H. P. Holst med mange Illustrationer af R. Christiansen. 134 Sider i Omslag. Nedsat fra $2.60 til $1.
80. 100 Smaastykker for Violin. Samlede af L. Jastran. 44 Sider i Omslag. Nedsat fra 50 til 25c.
85. Vor Herres Jesus Christi Bjergprædiken. Prædikener i Trinitatistiden af Fr. Arndt. Med et Forord af Provst J. Vahl. 426 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.35 til 50c.
86. Blandt Mennesteædterne paa Ny-Hebriderne. Missionær, Dr. John Patons Liv og Virksomhed, udgivet af Pastor Storjohan. Med John Patons Portræt og 11 Illustrationer. 253 Sider i Omslag. Nedsat fra 80 til 25c.
87. Den hellige Nadvere. Vedligeholdelsen i Kirken af Dr. L. Gude, Domprovst. 333 Sider i Omslag. Nedsat fra 80 til 40c.
88. Missions-Studier og Kritikker efter en Rejse til Indien af Dr. N. Grundemann, tyst Præst. Oversat af Frederik Nygaard. 217 Sider i Omslag. Nedsat fra 75 til 25c.
90. Naadens Sorg og Sorgens Naade, Prædikener af Vilhelm Birkedal, Sognepræst for Ryslinge Menighed. Prædikener paa alle Kirkeaarets Søn- og Helligdage foruden 8 Doublet Prædikener. 1., 2. 1104 Sider. Nedsat fra $4.20 til $1.60.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.